

My
life
as
a
cook

ครัว
แสนดี

จาก ปลา ร้า
ถึง วา ซา บี

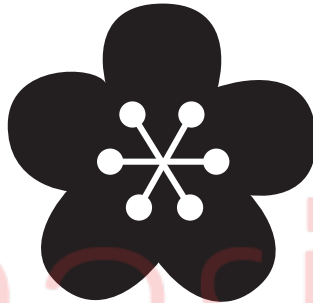

ชิมิ๓= ๗ เกิงว๓

เมนูรสชาติครบรส เสิร์ฟร้อนๆ โดยอดีตนักเรียนทุนหัวเห็ด อดีตแม่ครัวสุดซ่าส์
ที่จะควักใส่ร้านอาหารไทยในแดนปลาดิบออกมาแฉ และพาคุณเฟร็ดไปกับเรื่องเล่าของเธอ...จนวางไม่ลง!

ครัวธรรมดา

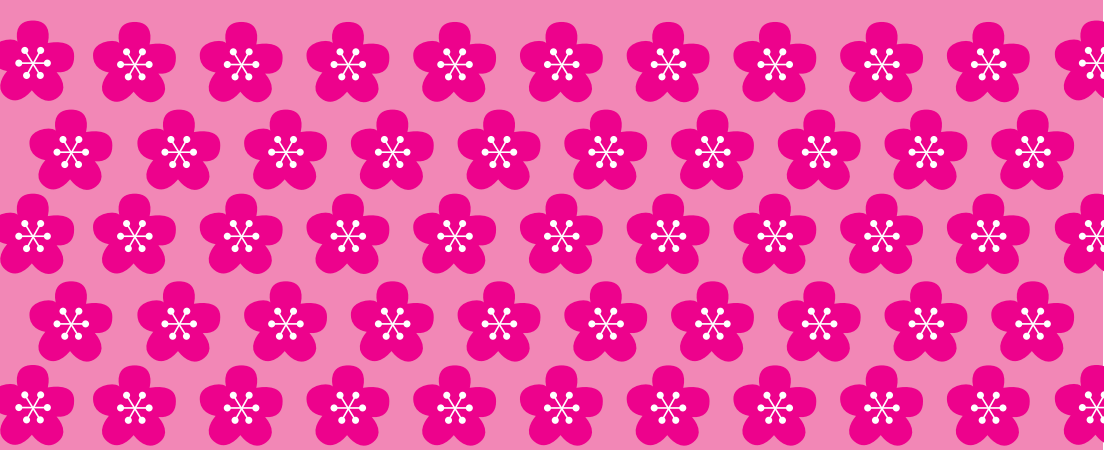

ตัวอักษร

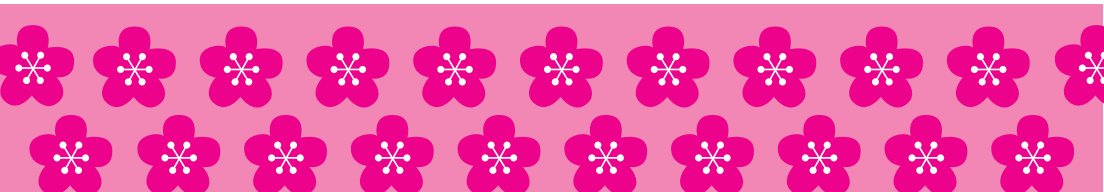
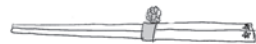
จ ก ป ล ร ๒
กั ง ๑ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐

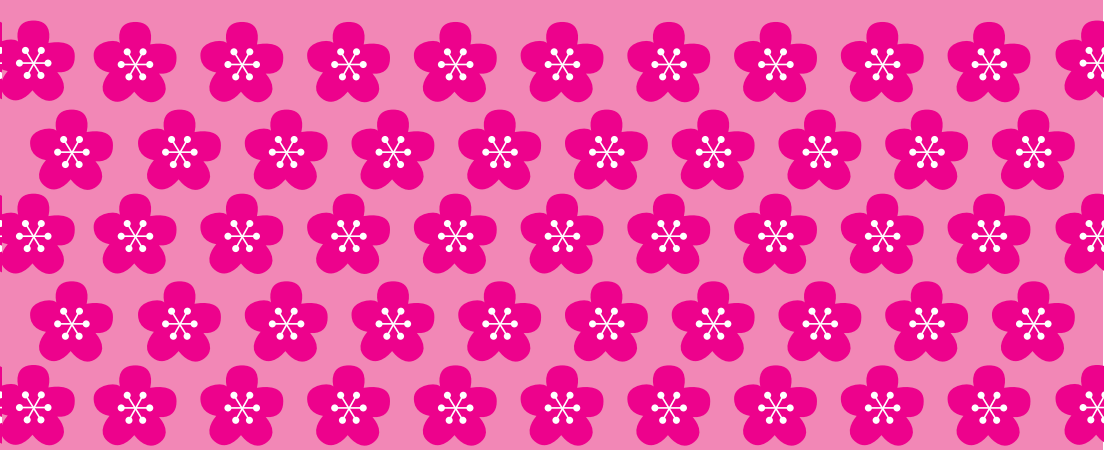

My life as a cook

ต้มจืด

ครัวรสเรา

ตัวอย่าง

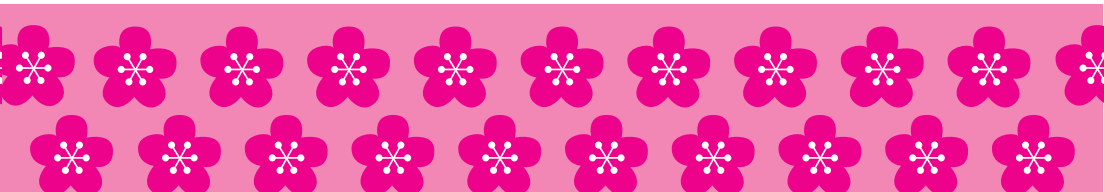
จาก ป ครัว

กิ่ง วาซาบิ

My life as a cook

ชิมิ๓ = ๗ กิ่งวา๓

ครัวหรรษา จากปลาร้าถึงวาซาบิ (My life as a cook) • อิมิโตะ ณ เกียวโต

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน 2552

ราคา 155 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

อิมิโตะ ณ เกียวโต.

ครัวหรรษา จากปลาร้าถึงวาซาบิ. กรุงเทพฯ : มติชน, 2552.

220 หน้า : ภาพประกอบ

1. ร้านอาหารไทย-ญี่ปุ่น 2. การดำเนินชีวิต-ญี่ปุ่น-การเล่าเรื่อง | ชื่อเรื่อง

641.752

ISBN 978 - 974 - 02 - 0433 - 6

ตัวอย่าง

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศรีสุวรรณ • ผู้ช่วยผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประยงค์ คงเมือง
- บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทยวิโรจน์
- หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เทงวิเศษ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : เตือนใจ นิลรัตน์
- พิสูจน์อักษร : วาสนา พุ่มพืดคุณ • คอมพิวเตอร์กราฟิก : กรวีย์ เจนกิจณรงค์
- ออกแบบปก-ศิลปกรรม : ประภาพร ประเสริฐโสภาก • ภาพประกอบ : Littleblackot Studio
- ประชาสัมพันธ์ : นันทยา ชื่นสกุล

สำนักพิมพ์มติชน • www.matichonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1335 โทรสาร 0-2589-5818

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์สี : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 5 ถนนสุขาประชาสรรค์ 2 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2584-2133, 0-2582-0596 โทรสาร 0-2582-0597

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3353 โทรสาร 0-2581-9012

Matichon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd. 12 Tethsabannarueman Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

สารบัญ

ตัวอย่าง

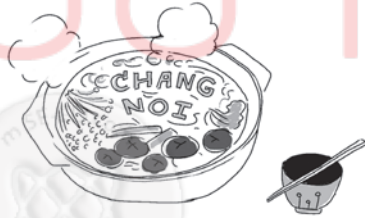
คำนำสำนักพิมพ์

7

คำนำผู้เขียน

8

- เริ่มจากความฝัน 13
- รักแรก (ซูเปอร์มาร์เก็ต) 18
- เปิดบริษัท 23
- สัญชาติญาณ 28
- การทำลายล้างและมหัศจรรย์ของอู๋ 33
- เสน่ห์ความจน 38
- วิถีแห่งสัมตำ 43
- Arubaito 48
- ป้าสู 53
- นายเขียว 59
- สงครามแม่ครัว 65
- แม่ครัวร้อนๆ 70
- เยี่ยวยา 75

• โลกใหม่	80
• ไทยไม่ไทย	85
• กล้องข่าว	91
• งานเลี้ยง	96
• ความฝันดัดจริต	101
• โลกใบเล็ก	107
• ปรุงและแต่ง	113
• เอาจริง	118
• สงคราม	122
• โอซามุ (1)	127
• โอซามุ (2)	132
• ออกตัว	137
• กระแตะ	142
• แม่ครัวตัวแสบ	147
• คัทสีโอะ	152
• น้องปลาหมึก	158
• น้องปลาหมึก (เมาท่ต่อ)	163
• ความศักดิ์สิทธิ์	168
• God Of Small Thing (เวอร์ชั่นบิตเบี้ยว)	174
• ลูกค้าที่รัก	180
• เกาหลีพีเวอร์	185
• ร้านที่โหดไม่ฝืน	190
• เดินหน้าหรือถอยหลัง	196
• New Chef	201
• เดชเจ้าที่	206
• จรลี-ลี้กลับ (ตอนจบ)	211
เกี่ยวข้องกับผู้เขียน	217

ตัวอย่าง

คำนำสำนักพิมพ์

เคยถามตัวเองบ้างหรือไม่ ว่าความฝันของเราคืออะไร

เคยถามใจตัวเองบ้างหรือไม่ ว่าไขว่คว้าความฝันด้วยความพยายามแค่ไหน หรือเพียงแค่นี้ก็มีความสุขแล้ว...

ครัวธรรมชาติ จากปลาร้าถึงวาซาบิ (My life as a cook) คือเรื่องราวของสาวช่างฝันคนหนึ่ง หญิงสาวผู้ร่ำรวยความฝัน และไขว่คว้ามันด้วยหัวใจ

โอ...ความฝัน ช่างหอมหวานและงดงาม

หากแต่ความเป็นจริงเล่า...เรารู้จักมันดีแค่ไหน เมื่อสองมืออ่อนล้า หัวใจยังสู้อยู่หรือเปล่า

เรื่องเล่าจาก ‘ครัวไทยในเกียวโต’ ของฮิเมโตะ ฌ เกียวโต อาจช่วยกระตุ้นความฝันของใครๆ และสัมผัสได้ถึงมิตรภาพ ความรัก ความซึ้ง ความหวัง และความผิดหวัง

แม้ในขณะที่คุณเศร้า...หรือหัวเราะไปกับเธอ คุณอาจกำลังขบคิดถึงบางสิ่ง และไม่แน่ว่า...คุณอาจค้นหาความฝันของตัวเองเจอก็เป็นได้

เชื่อเหลือเกินว่า ‘รสชาติ’ ของเธอจะทำให้คุณผู้อ่านติดใจจนวางไม่ลง

สำนักพิมพ์มติชน

ครัวธรรมชาติ จากปลาร้าถึงวาซาบิ

คำนำผู้เขียน

8

“อยากหนีไปเมืองการ์ตูน” เป็นประโยคคลาสสิกประจำครอบครัวที่ฉันไม่รู้ว่ามีครอบครัวอื่นเขาพูดกันอย่างไรหรือเปล่า แต่ที่บ้านฉันเวลาที่ใครเจอปัญหาหนักอกหนักใจ เจอเรื่องน่าเบื่อหน่าย เจอประเด็นน่ารำคาญ เราจะตะโกนออกมาดังๆ ว่า “กูอยากหนีไปอยู่เมืองการ์ตูนไว้ยัยย!”

ฉันเองก็ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกันว่ามันมีอะไรดีที่ “เมืองการ์ตูน” ทำไมเราถึงคิดว่าในเมืองการ์ตูนจะเป็นเมืองที่ไร้ซึ่งความทุกข์อกทุกข์ใจ ไร้ภาระและความรับผิดชอบ หรือจริงๆ แล้วการอยากไปเมืองการ์ตูนของเราอาจจะหมายถึงความถึงการไปที่ไหนก็ได้ที่ไม่มีมนุษย์ เพราะจะพูดให้ถึงที่สุดคงไม่มีสิ่งมีชีวิตชนิดไหนในโลกนี้ที่จะสร้างและมีปัญหาได้มากเท่ากับมนุษย์อีกต่อไปแล้ว มนุษย์ที่ช่างคิด ช่างกลัว ช่างละโมภ ช่างเสียใจ ช่างดีใจ และช่างรู้สึกได้อย่างโน้นอย่างนี้ ช่างจินตนาการ อากาการช่างนู่นชางนี่ของมนุษย์ในบางครั้งอาจทำให้มนุษย์ด้วยกันอย่างเราอยากหนีไปอยู่กับมิกกี้เมาส์ ไปเป็นรูมเมตกับคิตตี้ หรือไปขอแต่งงานกับหมีพูห์ เสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราว

อาการฝันอยากไปเป็นแม่ครัวในร้านอาหารไทยที่เมืองแสน
โรแมนติคอย่างเกี้ยวโต ก็คงเกิดจากอารมณ์คล้าย คล้าย...อยากหนีไป
เมืองการ์ตูน ฉันอยากหนีจากการเป็นคอลัมนิสต์ที่ผวาทุกครั้งที่ได้ยิน
คำว่าเดดไลน์ ผวาทุกครั้งทีเห็นเบอร์โทรศัพท์จากบอกรอ ด้านหนึ่งก็ทุกข์
ทรมานเรื่องเขียนต้นฉบับไม่ทัน อีกด้านหนึ่งก็กลัวว่าวันหนึ่งบอกรอจะ
โทร. มาบอกว่า “ขอโทษค่ะ/ครับ ตอนนี้เราปรับโฉมหน้าใหม่ของหนังสือ
เอ่อ...จะขอหยุดคอลัมน์ของคุณไว้ก่อนนะ...”

กลัวที่จะต้องเขียนงานเยอะ ขณะเดียวกันก็กลัวไม่มีที่จะให้เขียน
ฉันอยากหนีจากงาน อยากหนีจากบ้านที่เจียบเหงา อยากหนีจาก
ความรักที่ลุ่มๆ ดอนๆ หวานๆ ขมๆ อยากไปสร้างชีวิตใหม่ในดินแดนแห่ง
ใหม่ อยากมีตัวตนใหม่ ฝันอยากเป็นแม่ครัวเก๋เก๋ในร้านอาหารไทยสุดชิค
ฝันอยากมีพาร์ทเมนต์สวยๆ เห็นวิวแม่น้ำและภูเขา ฝันเห็นเราทำเงิน
จากร้านอาหาร จนกระทั่งวันหนึ่งเราจะบริหารร้านได้ทางโทรศัพท์ โดย
ที่ตัวเราเองกำลังนอนอาบแดดอยู่ที่ฮาวาย (ให้ตายเถอะ ฉันกับไอซามู
เพื่อนที่ทำร้านด้วยกัน ได้คุยกันเรื่องนี้ไว้จริงๆ เธอกับฉันสลับกันไปอยู่
ฮาวายคนละ 6 เดือน)

1 ปีที่ไปยืนจับตะหลิว และคิดว่าได้ทำผัดไทยไปไม่น้อยกว่าวัน
ละ 50 จานตลอดปีนั้น และใช้เวลาอีกหลายปีหลังจากนั้นกว่าที่ฉันจะ
กล้าสบตากับอาหารที่เรียกว่า ‘ผัดไทย’ โดยไม่อาเจียนออกมาเสียก่อน

1 ปีที่ทำให้ฉันเรียนรู้ว่า ‘เมืองการ์ตูน’ ไม่มีอยู่จริง เราแค่ย้ายโลก
แห่งความจริงแบบหนึ่งไปหาโลกแห่งความจริงอีกแบบหนึ่งเท่านั้นเอง

เป็น 1 ปีที่มีทั้งความหรรษาและขมขื่น และสิ่งที่ฉันถวิลหาอย่าง
ยิ่งเมื่อไปถึงที่นั่นก็คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันอยากหนีจากมันมา ไม่ว่าจะ
เป็นงานเขียน บ้านที่เจียบเหงา และความรักหวานๆ ขมๆ ลุ่มๆ ดอนๆ
นั่นเอง

ด้วยรัก

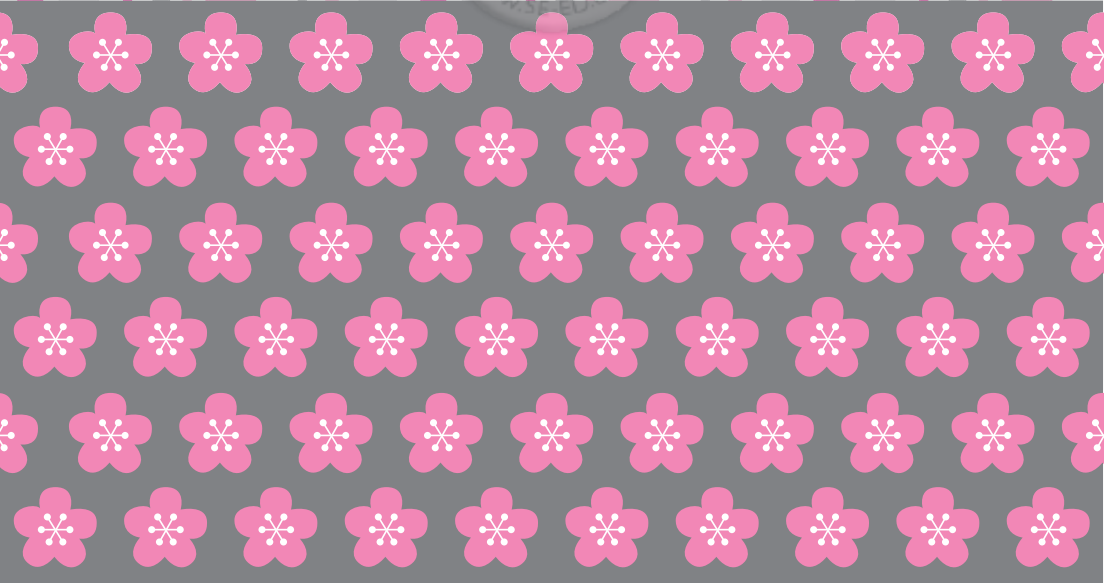
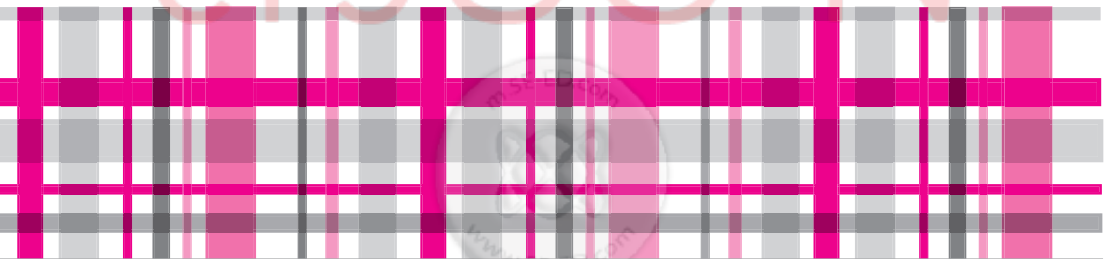
ธิมิโตะ ณ เกี้ยวโต

บ้านสันคະຍອມ (เหงามาก)

ครัวรสตา จากป.ค.ว.กั.ถึง ว.ช.า.บิ

ครัวรสแรก

จกน ป ล ร ำ

กั ง ว ำ ช ำ บิ

My
life
as
a
COOK

ชิมิ๓ = ๙ เก็๓จ๓๓

ตัวอย่าง

เริ่ม
จาก

ความฝัน

*...dreaming is very pleasant as long as you are not forced
to put your dreams into practice.*

*That way we avoid all the risks, frustrations and difficulties,
and when we are old,
we can always blame other people-perfectly our parents,
our spouses or our children-
for our failure to realize our dream. eleven minutes.*

Paulo Coelho

ครัวธรรมดา จากปศุรักษ์ถึงวาซาบิ

“...ตราบไคที่เราไม่ได้ถูกบังคับให้ผลักดันความฝันของเราให้เป็นจริง
ตราบนั้นความฝันยังเป็นสิ่งรื่นรมย์
เพราะมันทำให้เราไม่ต้องเจอกับความเสี่ยง ความคับข้องใจ
และความยากลำบากนานา
แล้วเมื่อเราแก่ตัวลง เรายังสามารถโทษคนอื่นๆ ได้อีก
ที่จะโดนอย่างจริงๆ คือพ่อแม่ของเรา คู่ของเรา หรือลูกๆ ของเรา
ในฐานะที่พวกเขาคือเหตุแห่งความล้มเหลวของเรา
ในการออกตามล่าหาความฝัน”

**อ่านนิยายเรื่อง ‘สิบเอ็ดนาทีก่อน’ แล้วสะดุดกับย่อหน้าที่คัด
และแปลมาแบบงูๆ ปลาๆ ข้างต้น**

Paulo Coelho เห็นแบบคนช่างฝันอย่างฉันได้เจ็บๆ คันๆ ดีเหลือ
เกิน

เราชอบพูดว่าเพราะพ่อแม่ไม่ให้เรียนในสิ่งที่เราอยากเรียน เรา
เลยไม่สามารถทำตามความฝันให้เป็นจริงได้ เราชอบพูดว่าเป็นเพราะตัวของ
เราหรือเมียของเรา เป็นเพราะชีวิตคู่ การแต่งงาน ความรับผิดชอบ เป็น
เพราะลูกที่ทำให้เราต้องทำงานหาเงินงๆ แทนที่จะได้ทำงานตามความ
ฝันแม้จะหาเงินได้น้อยนิด

แทนที่เราจะได้เขียนนิยายระดับเลอเลิศจังหวัดบวงการวรรณกรรม
แต่ต้องมานั่งเขียนนิยายร้อยตอนจบเลี้ยงชีพ ทั้งนี้เพราะมีลูกต้องเลี้ยง
มีแม่ที่ต้องดูแล แต่เราไม่รู้ตัวว่าความหอมหวานของความฝันนั้นคง
อยู่เพราะมันไม่เคยเกิดขึ้นจริง เหมือนความรักที่เมื่อไรกลายเป็น
รักที่สมหวังขึ้นมาแล้วละก็ เสน่หา ปรารถนา ความไม่ใฝ่ฝันและความ
โรแมนติกทั้งหลายก็พลันสลายไปในพริบตา

ฉันเองก็เป็นนักฝันตัวง และยังคงชอบเล่าความฝันให้ตัวเอง
ฟังอยู่เนืองๆ โดยไม่รู้ตัว

ครั้งหนึ่งเมื่ออายุสักห้าหรือหกขวบ ขณะกำลังกระทำการอิ้อยู่ใน
ห้องน้ำ น้ำๆ และแม่ๆ คงสงสัยว่าทำไมถึงหายไปนาน พวกเขาเลยตาม

เอาหามาแนบที่ประตูห้องส้วม แล้วพลันได้ยินเสียงของฉันทิ้งกำลังเมามันกับการเล่าความฝันของตัวเองให้ตัวเองฟัง

อ้อไป ผันไป พุดไป จำไม่ได้หรอกว่าพุดอะไรบ้าง

มารู้ตัวอีกทีเมื่อได้ยินเสียงนำหัวเราะคิกคักๆ คงจะหัวเราะในสิ่งที่ฉันพุด

พลันตื่นจากภวังค์ ทั้งโกรธทั้งอาย และบอกตัวเองว่าต่อไปนี้จะพยายามไม่พุดกับตัวเองให้ใครได้ยินอีก แต่ผลลัพท์ก็จะต้องพุด ทำปากขมุขขมิบให้คนที่อยู่ใกล้ๆ คอยถามว่า “หา! อะไรนะ พุดกับใคร พุดว่าอะไรนะ”

สิ่งที่ฉันฝันเสมอ คือเห็นตัวเองอยู่บนเวที มีแสงไฟสาดส่อง ฉันอยากแสดง อยากสวมบทบาทเป็นคนนั้นคนนี่ เป็นใครก็ได้ที่ไม่ใช่ตัวเอง ฉันอยากอยู่บนเวที อยากเล่นละคร อยากเล่นนิทาน อยากกล่าวสุนทรพจน์ อยากได้วาที อยากเต้นบัลเลต์...

เล่าความฝันเหล่านี้ให้เพื่อนฟังตอนโต เพื่อนสรุปความสั้นๆ ว่า “มึงเป็นพวกชอบโชว์ สงสัยถ้าเกิดเป็นผู้ชายคงเป็นพวกไปแอบเปิดจู้ตามตู้โทรศัพท์สาธารณะ”

ฉันไม่เคยดร์อนในพฤติกรรมชอบโชว์ เพราะเชื่อว่ามีคนเป็นจำนวนมากชอบโชว์พอๆ กับฉันหรือมากกว่า เช่น คนที่ชอบนั่งในร้านกินกาแฟ ในร้านที่ติดกระจกใสเปิดโอกาสให้ลูกค้าแต่ละคนได้โชว์และดิสเพลย์บุคลิก เสื้อผ้า หน้า อาหาร เครื่องดื่มของตัวเองแก่คนที่เดินผ่านไปมาได้เต็มที่

ช่วงหลังไม่เพียงแต่คาเฟ่เก๋ๆ เท่านั้น หากยังระบาดไปถึงร้านทำผม อาคารสำนักงานชิปๆ ที่จะเปิดให้เห็นข้างในใสแจ๋วแหวว มองเห็นคอมพิวเตอร์บางเจียบ เห็นเก้าอี้สีและดีไซน์แปลกๆ เห็นคนทำงานที่ดูชิปกันหัวจรดเท้าและโพสท่าทำงานให้ดูเก๋ไ้กดตลอดเวลา ชะรอยจะรู้ว่าคนเดินไปเดินมาบนถนนมองขึ้นมาแล้วจะเห็นหมด

เชื่อแล้วว่าชอบโชว์จริงๆ

ครัวรสชา จากปลาทู กุ้ง วาซาบิ

กลับมาคุยเรื่องความฝันกันต่อ ฉันทันทีจะเป็นหลายอย่าง นัก บัลเลต์ นักแสดงละครบรอดเวย์ เป็นดีไซเนอร์ เป็นสถาปนิก เป็นนักออกแบบสวน เป็นคนใช้ ตอนที่ฝันเป็นคนใช้นั้นวาดภาพว่าไปอยู่บ้านเศรษฐี บ้านหลังใหญ่สวยงาม ประมาณบ้านทรายทองที่พมมานชอบชะลอมไป อยู่那儿แหละ และชีวิตคนใช้นั้นๆ ก็ไม่ทำอะไรนอกจากขนเอาของดีๆ ที่ เจ้านายซื้อมาทำอาหารดีๆ ขึ้นโต๊ะ แล้วพวกเจ้านายก็กินกันคำสองคำ เพราะมีวแต่ทะเลาะถากถางกัน จากนั้นอาหารดีๆ ก็ถูกลำเลียงลงมายัง ห้องครัวเป็นที่หวานคอแรงของบรรดาคนใช้ คนสวน และคนขับรถ

ตอนนั้นคิดว่าการเป็นคนใช้นี่ดีจริงๆ เพราะได้อยู่บ้านสวยๆ โดยไม่ต้องเสียค่าเช่า ได้กินอาหารดีๆ โดยไม่ต้องเสียเงินซื้อเอง และจาก ประสบการณ์ที่ดูละครหลังข่าวมาทั้งหมด พบว่าพวกเจ้านายนี่เขาไม่ค่อย อยู่บ้านกันหรอก คนที่ได้มีความสุขจากคฤหาสน์ (หรือวังแล้วแต่จะเรียก) ก็คือพวกนังแจวนั่นเอง

แหม...แล้วแบบนี้จะไม่ให้ครั้งหนึ่งในชีวิตฉันฝันอยากเป็นคนใช้ ได้อย่างไรกัน

เวลาฝัน...เรามักฝันถึงความสำเร็จ แต่ไม่ค่อย ฝันถึงกระบวนการที่จะขึ้นไปสู่ความสำเร็จ

เมื่อฉันจะเป็นดีไซเนอร์ ฉันไม่เคยสนใจว่าดีไซเนอร์ จะต้องรู้หรือเรียนอะไรบ้าง

ฉันฝันเห็นเสื้อผ้าสวยๆ ที่ตัวเองออกแบบ ฝันเห็น ตัวเองเดินบนเวทีแห่งอ้อมด้วยนางแบบที่สวมเสื้อผ้าของฉัน ในอ้อมแขนมีช่อดอกไม้ และฉันสวยพริ้ง ยิ้มกว้าง โค้งรับ เสียงปรบมือก็ก้องจากผู้ชม จากนั้นบรรดาลูกค้ำก็เข้าคิว ลงชื่อจองชุดของฉันกันยาวเหยียด

จนถึงทุกวันนี้ที่เงื้อมมือของยมบาลยื่นเข้ามาใกล้ทุก ขณะ ในวัยที่ควรจะอยู่กับความเป็นจริง ฉันก็ยังไม่หยุดฝัน และเล่าเทพนิยายให้ตัวเองฟัง

ปีที่แล้วฉันรับปากจะเขียนเรื่องให้พีแก๊ง-จิระ มะลิกุล เพื่อ เอาไปสร้างหนัง

คุณผู้อ่านลองคิดถึง พีแก๊ง พีแก๊ง พีแก๊ง!!! ฉันตะโกนบอกตัวเอง
เสียงดัง พีแก๊งที่ชีวิตนี้ทั้งชีวิตฉันไม่เคยคิดว่าจะได้เห็น ได้ยิน ได้รู้จักตัว
เป็นๆ ได้เห็นพีแก๊งเคลื่อนไหวไปมาอยู่ตรงหน้า

โอ...นี่ไงความฝันของฉัน นี่ไงโอกาสของฉัน

เพียงรับปากพีแก๊งว่าจะเขียน ฉันฝันเห็นตัวเองไปเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ในฐานะผู้เขียนบทภาพยนตร์ดาวรุ่ง (แต่ความจริงคือจะ
เขียนแค่ ‘เรื่อง’ ไม่ใช่บท) ฉันจะสวมชุดราตรีของวีร่า แวง (เอ๊ะ! ยี่ห้อนี้
เขามักเอาไปเป็นชุดแต่งงานกันนี่นา เปลี่ยนเป็นคอนน้า คาราน ดีกว่า)
จะสวมรองเท้ามาโนโล บลาห์นิก เหมือนแคร์รี่ แบรดชอว์ เอ...หรือจิมมี
ซูส...ดี? ออย่าเลย เอาไว้เป็นธูระของสตีลิสต์ดีกว่า

ฉันฝันว่าหนังของเราได้เข้าชิงรางวัล...เอ่อ รางวัลอะไรสักอย่าง
(ความจริงคือไม่เคยรู้ว่าเขามีรางวัลอะไรกันบ้าง) ฉันอยู่บนเวที มีนักข่าว
จากทั่วโลกถามคำถาม อะไรคือแรงบันดาลใจ คุณชอบกินอะไร มีแฟน
หรือยัง (อืม...จะมีใครอยากรู้ไหมนะ) แล้วฉันก็บอกทุกคนว่า ฉันจะไม่มี
วันนี้หากปราศจากความอดทนรอคอยและการสนับสนุนจากพีแก๊ง...

ว้าว! ฉันคือนางเอกตัวจริง

แต่ความจริงคือ จนถึงวันนี้ จะครบสองปีแล้ว ฉันยังไม่ได้ลงมือ
เขียนสักตัวอักษร

Paulo Coelho พูดถูก

“...dreaming is very pleasant as long as you are not
forced to put your dreams into practice.”

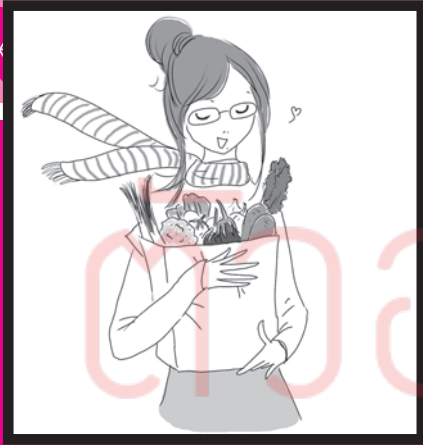

ครัวรสชา จากปลาแห้งถึงวาซาบิ

รักแรก

(ซูเปอร์มาร์เก็ต)

ฉันพยายามรำลึกว่าอะไรที่ซับบเคลื่อนตัวฉันให้มายืนอยู่หน้าเตา และถูกใครๆ จดจำในฐานะ ‘แม่ครัว’ ในวันนี้

ฉันได้ทุนจากรัฐบาลญี่ปุ่นมาเรียนภาษาญี่ปุ่น ปริญญาโทและปริญญาเอก รวมทั้งหมด 7 ปี

แต่เท่าที่จำได้ ฉันคิดว่าได้ใช้เวลาไปกับการมีความรักเสียสองปี ออกหักสองปี ทำอาหารสองปี และคงได้เรียนหนังสือสิริรวมแล้วสักหนึ่งปีกระมัง ดังนั้น ในตอนที่แล้วจึงเป็นการทำความเข้าใจให้ถูกต้องตรงกันระหว่างฉันกับผู้อ่านในที่นี่ว่า ฮิเมโตะเป็นคนรำรวยความฝัน และยากไร้ในความพยายามและทะเลาะทะเลาะอย่างยิ่งยวด

ในขณะที่เพื่อนคนไทยที่ได้ทุนมาเรียนญี่ปุ่นคนอื่นๆ มีเป้าหมายหลักที่จะเรียนให้จบและครอบครองเอาชนะเป็นนายภาษาญี่ปุ่นให้ได้

บางคนถึงกับลงทุนควักเงินตัวเองอีกนับแสนบาทไปเรียนโรงเรียนภาษา
อีกต่างหากจากที่สอนในมหาวิทยาลัย บางคนเลี้ยงที่จะสมาคมกับคน
ไทยด้วยกันเพราะกลัวจะไม่ได้พูดภาษาญี่ปุ่น บางคนเจอคนไทยก็ไม่
ยอมพูดภาษาไทย แต่พูดภาษาญี่ปุ่น รวกรับว่าหากผลอผลผลพูดภาษา
ไทยขึ้นมาเมื่อไร ภาษาญี่ปุ่นที่อุตสาหะร่ำเรียนมาจะติดปีกบินหนีหาย
วับไป

ทว่าสำหรับฉัน แค่เด็กผู้หญิงเรียนปานกลาง มาจาก
บ้านนอก การได้ทุนมาเรียนหนังสือและได้มาอยู่ในบ้าน
เมืองแปลกใหม่นั้นเป็นบุญอย่างยิ่ง และไม่หวังไม่ฝันอยาก
ได้อะไรไปมากกว่านี้แล้ว

แถมยังทักทักเอาเองว่า ไปอยู่ที่ไหนนาน ๆ เข้า
ก็คงพูดภาษาของที่นั่นได้เองโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องร่ำ
เรียน และมารู้เอาเมื่อสายเสียแล้วว่าไม่จริงสักหน่อย

ยังจำได้ถึงชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นในห้อง “นักเรียนทุกคน วันนี้
เราจะสมมติห้องเรียนเป็นไปรษณีย์ ให้นักเรียนจับคู่เพื่อน แล้วสมมติ
คนหนึ่งเป็นพนักงานไปรษณีย์ อีกคนหนึ่งเป็นผู้เข้าไปใช้บริการ แล้วฝึก
บทสนทนาตามบทเรียนกันนะคะ” ครูสาวทำท่าจิกจิกน่ารักแบบญี่ปุ่น...
ญี่ปุ่น เวลาพูดเอียงคอนิดๆ ทำเสียงเหมือนนักเรียนทุกคนในห้องอายุ 3
ขวบเท่าเด็กอนุบาล

จะเป็นเพราะอิกโก้แบบผิดๆ ที่พกเอาไว้เต็มตัวหรืออะไรก็สุดจะ
หยั่งรู้ ฉันคิดว่าตัวเองไม่อยู่ในวัยที่จะมาเรียนรู้ภาษาใหม่ๆ ด้วยการสมมติ
ตัวเป็นหมอกับคนไข้ เป็นนายไปรษณีย์กับลูกค้ามาซื้อแอสแตมบี เป็นครู
กับนักเรียน

หรือในชั่วโมงเรียนตัวอักษรคันจิ...ยังจำได้ถึงชั่วโมงแรกที่เข้าไป
เรียนด้วยความตื่นเต้น คุณครูให้ทุกคนเปิดแบบฝึกหัดบทที่หนึ่งแล้วสั่ง
ว่า “คัดตามตัวอย่าง” จากนั้นไปอีกหนึ่งชั่วโมงครึ่ง เราก็นั่งคัด คัด คัด

ครัวรสชา จากปลาร้าถึงวาซาบิ

